

วิเคราะห์สาเหตุแห่งผลกรรมที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์นรก ในวรรณกรรมกลอนสวด เรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี

An Analysis Cause of Result of Karma in Klon-Suat Literature Entitled Phra Malai Phetchapuri Version

ณัฐวุฒิ คล้ายสุวรรณ¹ และ กรกมล ธนะโรจน์รุ่งเรือง²
Natawut Klaisuwan¹ and Kornkamon Thanarotrungreang²

¹สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม 73170

¹Teaching Thai Language Program, Faculty of Education Mahamakut Buddhist University, Nakorn Pathom 73170

²สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี 76000

²Chinese Language Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchaburi Rajabhat University, Phetchaburi 76000

*To whom correspondence should be addressed. e-mail: natawut.kla@mbu.ac.th

Received: 28 January 2022; Revised: 24 May 2022; Accepted: 21 August 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์สาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรกตามที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรีที่ชำระและปริวรรตโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี ว่ามีสาเหตุมาจากผลกรรมใด ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาตามแนวคิดทางพระพุทธศาสนาเรื่องกรรมและนรก ผลการศึกษาพบว่านรกเป็นสถานที่สำหรับลงโทษสัตว์นรกหรือผู้กระทำความผิดหนักเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์ ทั้งนี้สาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรกที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรีมีอยู่ด้วยกัน 8 ประการ คือ 1) โลก เบียดเบียน ช่มเหง รังแกผู้อื่น 2) เบียดเบียนพระสงฆ์และแม่ชีให้ได้รับความเดือดร้อน 3) ด่าตี พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พระสงฆ์ สามเณร 4) ตัดสินความ ไม่ยุติธรรม 5) เป็นชู้กับเมียผู้อื่น 6) หลงมกมากในกามคุณ ทำเสน่ห์ยาแฝด 7) เป็นผู้ใหญ่ข่มเหงผู้น้อย และ 8) ดื่มสุรา

คำสำคัญ : สาเหตุแห่งผลกรรม, วรรณกรรมกลอนสวด, พระมาลัยฉบับเพชรบุรี

Abstract

The purpose of this research article was to analyze the causes of being naraka as depicted in Klon-Suat literature entitle “the Phra Malai Petchaburi Version”. Paid and examined by Asst. Prof. Jansiri Thanmani. The results showed that Naraka was the place for punishing naraka-beings or heavy papa doers when they still lived in the human world. The causes were as follows: 1) having greed, violence, ill-treat, 2) being violent for monks and nuns, 3) disdainning ancestor, monks, and novices, 4) judging with injustice, 5) sexual misconduct, 6) incontinence, using love potion, 7) persecution, and 8) intoxicants.

Keywords : Cause of Result of Karma, Klon-Suat Literature Entitled, Phra Malai Phetchapuri Version

บทนำ

พระพุทธเจ้าทรงตรัสเทศนาเรื่องบุญและบาปเอาไว้ตอนหนึ่งว่า “หากบุรุษพึงทำบาปไปไซ้ ไม่พึงทำบาปนั้นบ่อยๆ ไม่พึงทำ ความพอใจในบาปนั้น เพราะการสั่งสมบาปนำความทุกข์มาให้” [1] และจะเป็นกรรมที่ติดตัวไปอยู่มีรูปร่าง

คำว่า กรรม เป็นคำศักดิ์สิทธิ์ ในทางพุทธศาสนาเปรียบได้กับพระอิศวรที่ตกลงบันดาลให้มนุษย์หรือสัตว์ทั้งหลาย ประสบกับสิ่งดีหรือสิ่งเลวร้าย นอกจากนี้คำว่า กรรม ในทางพุทธศาสนายังถือเป็นมูลรากสำคัญที่หมุนเวียนมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ให้ดำเนินสภาวะที่แปลกอย่างต่างกัน [2]

กรรม ตามความเข้าใจทั่วไป หมายถึง การกระทำที่ส่งผลร้ายมาในปัจจุบัน หรือซึ่งจะส่งผลร้ายต่อไปในอนาคต แต่ความหมายในทางพุทธศาสนานั้น หมายถึง การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา คือ ทำด้วยความจงใจหรือจงใจทำ ทั้งดีและชั่ว เช่น

การชุดหลุมพรางดักคนหรือสัตว์ให้ตกลงไปตายเป็นกรรม แต่หากชุดบ่อน้ำไว้กินไว้ใช้แล้วมีสัตว์ตกลงไปตายไม่ถือเป็นกรรม แต่ถ้ารู้แก่ใจว่าบ่อน้ำที่ตนชุดไว้อยู่ในที่ซึ่งคนจะพลัดตกได้ง่าย แล้วปล่อยปละละเลยจนมีผู้ตกลงไปตายก็นับว่าเป็นกรรม การกระทำที่ดีเรียกว่า กรรมดี การกระทำที่ชั่วเรียกว่า กรรมชั่ว [3]

กรรมในทางพุทธศาสนาจึงต้องมีเจตนาเป็นสำคัญ และกรรมเป็นเรื่องของเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของมนุษย์ นอกจากนี้พระพุทธเจ้ายังทรงสั่งสอนให้มนุษย์คำนึงถึงเรื่องกรรมเอาไว้อย่างสม่ำเสมอ ดังพระพุทธพจน์ว่า “สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงต้องตายเพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด สัตว์ทั้งหลายจักไปตามกรรม เข้าถึงผลแห่งบุญและบาป คือ ผู้มีกรรมเป็นบาปจักไปสู่นรก ส่วนผู้มีกรรมเป็นบุญจักไปสู่สุคติ เพราะฉะนั้นพึงทำกรรมงามอันจะนำไปสู่สัมปรายภพสิ่งสมไว้ บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลายในโลก” [4]

ความจากพระพุทธพจน์ข้างต้นนี้ ทำให้เกิดเป็นความเชื่อของคนไทยที่เชื่อถือต่อกันมาว่าหากทำกรรมดีเอาไว้มาก เมื่อตายไปก็จะได้ไปเกิดบนสวรรค์ หากทำกรรมชั่วเอาไว้มากเมื่อตายไปก็จะได้ตกนรก

นรกภูมินั้นประกอบไปด้วย มหานรก นรกบัว ยมโลกนรก และโลกันตนรก มีลักษณะเป็นขุม (หลุม) นรกขุมใหญ่จะซ้อนหลั่นเรียงกันไปในแนวตั้งตามลำดับชั้น แต่ละชั้นจะมีนรกบัวและยมโลกเป็นนรกขุมย่อยรายล้อมลงไปอีกทุกแดน

แกนกลางของนรกภูมิเรียกว่ามหานรกหรือนรกใหญ่ มีอยู่ด้วยกัน 8 ขุม คือ สัญชีพนรก กาฬสตุตตนรก สังฆาตตนรก โรจนะนรก มหาโรจนะนรก ตาปนรก มหาตาปนรก และอเวจีมหานรก นรกทั้ง 8 ขุม จะอยู่เรียงกันเป็นลำดับลงไป ชั้นบนสุดที่อยู่ใกล้พื้นพิภพ คือ สัญชีพนรก ส่วนที่อยู่ลึกที่สุด คือ อเวจีมหานรก สัตว์นรกที่บังเกิดขึ้นในแต่ละขุมจะต้องทนทุกข์ทรมานแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลกรรมที่เคยทำไว้ ในนรกนี้ไม่มีที่ว่างเปล่า หากเต็มไปด้วยฝูงสัตว์นรกที่ยัดเยียดเบียดเสียดกันอยู่ทั้งไฟนรกก็ลุกโชนตลอดเวลา ไม่เคยดับลงซ้ำกับซ้ำอีก [5]

ตามประวัติวรรณคดีไทย มีวรรณคดีหลายเรื่องที่มีเนื้อหากล่าวถึงนรก แต่ที่มีความโดดเด่นและเป็นที่ยึดมั่นกันในกลุ่มคนทั่วไปมีอยู่ 2 เรื่อง คือ ไตรภูมิพระร่วงและพระมาลัย ซึ่งเรื่องพระมาลัยนั้นได้เน้นให้เห็นผลของการกระทำกรรมดีแล้ว จะได้รับความสุขบนสวรรค์ จึงมีบทพรรณนาให้เห็นถึงความรื่นรมย์ของสวรรค์อย่างละเอียด เพื่อชักชวนให้กระทำความดี ต่างจากไตรภูมิพระร่วงที่เน้นให้คนเกรงกลัวบาป จึงพรรณนาให้เห็นถึงการรับโทษทัณฑ์อย่างละเอียด [6] ทั้งนี้เรื่องพระมาลัย ยังสนับสนุนความเชื่อในเรื่องโลกนี้และโลกหน้าว่า หากทำบุญทำกุศลสะสมไว้มากในโลกนี้ ครั้นตายไปก็จะได้ไปเกิดในยุคของพระศรีอารีย อันเป็นโลกหน้าที่มีแต่ความสุขปราศจากความทุกข์ทั้งปวง

ในสังคมปัจจุบัน ผู้คนส่วนใหญ่ห่างเหินจากการเข้าวัด ทำให้เกิดการละเลยในการปฏิบัติตนตามครรลองแห่งธรรมะ ไม่เกรงกลัวบาป เพราะไม่มีตัวอย่างให้เห็นว่าทำบาปทำกรรมอย่างไรจึงทำให้ตกนรก ส่งผลให้สังคมเกิดปัญหาตามมามากมาย ผู้วิจัยเห็นว่าหากนำวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรีที่ชำระและปริวรรตโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี มาศึกษาให้เห็นถึงสาเหตุแห่งผลกรรมที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์นรก และนำผลการวิจัยไปใช้ในการอบรมธรรมะแก่เยาวชนและคนในสังคม อาจทำให้ทุกคนเกรงกลัวบาปและไม่อยากเกิดเป็นสัตว์นรก เพราะต้องไปขุดใช้กรรมได้รับทุกข์ทรมาน เมื่อคนในสังคมเกรงกลัวบาปก็จะปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ช่วยให้สังคมเกิดความสงบสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์สาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรกตามที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากพระมาลัยกลอนสวดฉบับเพชรบุรี ซึ่งเป็นฉบับที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี อติตอาจารย์สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ได้ตรวจสอบชำระและปริวรรตจากอักษรขอม เมื่อปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นฉบับสำหรับการวิจัย

ทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดเรื่องกรรม

แนวคิดเรื่องกรรมเป็นหลักธรรมที่สำคัญในพระพุทธศาสนา คำว่า กรรม มาจากภาษาสันสกฤตว่า กฤ มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า กम्म คำว่า กรรม แปลตามศัพท์ว่า การกระทำ

ตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา กรรม หมายถึง การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา หากกระทำไปโดยไม่ประกอบด้วยเจตนา ก็ไม่เรียกการกระทำนั้นว่า กรรม เมื่อพิจารณาแยกแยะความหมายให้ชัดเจนกว่านี้ สามารถแยกแยะความหมายของ คำว่า กรรม ได้ดังนี้

1. กรรม หมายถึง เจตนา ได้แก่ เจตจำนง ความจงใจ ความมีเสรีภาพในการกระทำ ซึ่งเป็นเครื่องกำหนดทิศทางการกระทำของมนุษย์ ดังปรากฏจากพุทธพจน์ที่ว่า “เจตนาหํ ภิกขเว กมมัตถา มิจเจตยิตวา กम्मํ กโรติ กาเยน วาจาเยน มนสา” แปลว่า ภิกษุทั้งหลายเรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม บุคคลจงใจแล้วจึงกระทำด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ

2. กรรม หมายถึง กระบวนการแห่งชีวิตของปัจเจกบุคคลที่ปรุงแต่งโครงสร้างวิถีชีวิต ได้แก่ สังขาร ที่แปลว่า สภาพที่ปรุงแต่งจิต คือ ปรุงแต่งจิตให้เป็นกุศล อกุศล หรืออภัยกถุ โดยเจตนาเป็นตัวนำ จึงสามารถรวมความได้ว่า สังขารก็คือเจตนาทั้งหลาย

3. กรรม หมายถึง การกระทำที่เป็นสมบัติส่วนบุคคล กล่าวคือ การพูด การคิด การแสดงออกทางกาย ทางวาจา หรือทางความประพฤติต่างๆ ที่มีผลอันบุคคลพึงได้รับทั้งในปัจจุบัน อดีต และอนาคต

4. กรรม หมายถึง กิจกรรมของมนุษย์ ได้แก่ การประกอบอาชีพการงาน การดำเนินชีวิต การดำเนินกิจกรรมต่างๆ อันเป็นผลมาจากเจตจำนงเสรี การคิดปรุงแต่ง ทำให้เกิดความเป็นไปในสังคม

ความหมายของกรรมทั้ง 4 ประการที่กล่าวมาข้างต้น คือ กรรมตามหลักพระพุทธศาสนา ได้แก่ เจตจำนงหรือเจตนา ซึ่งเป็นที่มาและแกนพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์

กรรม แปลตามศัพท์ว่า การงานหรือการกระทำ แต่ในทางธรรมต้องจำกัดความลงไปว่า กรรม คือ การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนาหรือการกระทำที่เป็นไปด้วยความจงใจ ถ้าเป็นการกระทำที่ไม่มีเจตนาหรือมีความจงใจยังไม่เรียกว่ากรรมในความหมายทางธรรม [3]

การจัดแบ่งประเภทของ กรรม สามารถแบ่งได้หลายประเภท ในที่นี้จัดแบ่งประเภทของกรรมตามระดับความแรงในการให้ผล ซึ่งแบ่งออกได้ 4 ระดับ คือ [7]

1. ครุกรรม คือ กรรมหนัก เป็นกรรมที่มีกำลังมาก จะให้ผลต่อกรรมอื่นๆ ทั้งหมด กรรมหนักในฝ่ายกุศล คือ สมบัติ 8 ส่วนกรรมหนักในฝ่ายอกุศล คือ อนันตริยกรรม ได้แก่ ฆ่าบิดา ฆ่ามารดา ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงห้อพระโลหิต และสังฆเภท คือ การทำให้สังฆแตกความสามัคคีกัน

2. พหุลกรรม หรือ อาจิณกรรม เป็นกรรมที่ทำมาก หรือทำเป็นอาจิณ คือ ทำไว้นานขึ้น เนื่องจากเป็นกรรมที่มีมาก จึงมีกำลังในการให้ผลแรงรองลงมาจากครุกรรม หากบุคคลใดไม่มีครุกรรม พหุลกรรมก็จะให้ผลก่อนกรรมอื่นๆ ทั้งหมด

3. อาสันนกรรม คือ กรรมใกล้ตายหรือกรรมจวนเจียน กรรมใกล้ดับจิต โดยหน้าที่สำคัญของอาสันนกรรม คือ นำผู้ที่ตายแล้วนั้นไปเกิด กล่าวคือ ถ้าอาสันนกรรมเป็นอกุศลกรรมก็จะนำผู้นั้นไปเกิดในทุกคติ คือ เป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย หรือสัตว์นรก แต่ถ้าอาสันนกรรมเป็นกุศลธรรมก็จะนำผู้นั้นไปเกิดในสุคติ คือ เกิดเป็นมนุษย์ เทวดา หรือ พรหม

4. กัตตกรรม คือ กรรมสักแต่ทำกรรม เป็นกรรมที่ทำด้วยเจตนาอันอ่อน จึงเป็นกรรมที่มีกำลังอ่อน จะให้ผลก็ต่อเมื่อไม่มีกรรมอื่นที่มีกำลังแรงกว่าให้ผลอยู่ก่อนแล้ว

2. แนวคิดเรื่องนรก

พุทธศาสนาได้กล่าวถึงนรกไว้ว่าเป็นที่อยู่ของผู้เสียชีวิตจากโลกมนุษย์ ซึ่งจะได้รับผลกรรมตามที่ตนเองได้ก่อไว้ โดยการถูกลงโทษ แนวคิดเรื่องนรกเป็นสิ่งยืนยันถึงความเชื่อเกี่ยวกับความมีอยู่ของนรกและสัตว์ที่ตกนรก คำว่า นรก เมื่อวิเคราะห์โดยศัพท์แล้วจะเป็นคำที่มาจากภาษาบาลีว่า นิริยะ แปลว่า สภาพที่ปราศจากความเจริญ สภาพที่ปราศจาก ความสุข เป็นที่เสวยทุกข์ ซึ่งเป็นผลมาจากการทำบาปหรือความชั่วที่ได้กระทำไว้ เป็นสภาพที่มีแต่ความเร่าร้อน เต็มไปด้วย ความทุกข์ เป็นแหวงแห่งความทุกข์อันไม่มีความสุขความเจริญ ภาวะเร่าร้อน กระวนกระวาย ที่ไปเกิดและเสวยความทุกข์ของสัตว์ผู้ทำบาป หรือภูมิที่เสวยทุกข์ของคนที่ทำบาปตายแล้วไปเกิด [8] คำจำกัดความที่กล่าวนี้สอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ที่ให้ความหมายไว้ว่า นรก หมายถึง แดนหรือภูมิที่เชื่อกันว่าผู้ทำบาปจะต้องไปเกิดและถูกลงโทษโดยปริยายหมายถึง แดนที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน [9]

3. พระมาลัยกลอนสวดฉบับเพชรบุรี

พระมาลัยกลอนสวดฉบับเพชรบุรีมีหลายฉบับ กระจัดกระจายอยู่ตามวัดต่างๆ บางฉบับเก่าถึงปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา พระมาลัยกลอนสวดฉบับเพชรบุรีมีอยู่ด้วยกัน 14 ฉบับ คือ [10]

1. พระมาลัยกลอนสวดฉบับวัดเกาะ พระมาลัยกลอนสวดฉบับนี้ ไม่ได้บอกศักราชว่าสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ใด แต่พอสันนิษฐานได้ว่า น่าจะสร้างขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เพราะตัวอักษรที่ใช้เขียนมีลักษณะคล้ายกับตัวอักษรที่นิยมใช้เขียนในสมัยนั้น ความตอนท้ายขาดหายไปเนื่องจากต้นฉบับอยู่ในสภาพที่ชำรุด

2. พระมาลัยกลอนสวดฉบับวัดลาด พระมาลัยกลอนสวดฉบับนี้สันนิษฐานว่า น่าจะมีอายุเก่าแก่ถึงสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย เพราะสังเกตจากตัวอักษรโดยเป็นอักษรที่ใช้เขียนในปลายสมัยอยุธยา พระมาลัยกลอนสวดฉบับวัดลาดนี้อยู่ในสภาพ ชำรุดเสียหายมาก เนื้อความขาดเป็นท่อนๆ เนื้อเรื่องจึงไม่ต่อกัน

3. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดชีว้ประเสริฐ พระมัลลยกลอนสวดฉบับนี้มีความสมบูรณ์ที่สุด และคงจะมีอายุอยู่ในราวสมัยรัตนโกสินทร์

4. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดพระรูป มีอยู่ด้วยกัน 3 ฉบับ

- ฉบับที่ 1 อยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ทำให้เก็บความได้ไม่ตลอด เนื้อหาไม่เพียงภาคอิทธิธรรมและภาคนรก ในเรื่องอายุของพระมัลลยกลอนสวดฉบับนี้ คาดว่าคงจะมีอายุอยู่ในราวปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา

- ฉบับที่ 2 ต้นฉบับอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ความตอนท้ายกล่าวถึงผู้สร้างพระมัลลยกลอนสวดฉบับนี้ว่า สีกาจันท์ เป็นผู้สร้างเพื่ออุทิศถวายประสกเกิด แล้วเสร็จเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2363 ตรงกับรัชกาลที่ 2 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

- ฉบับที่ 3 เป็นฉบับที่คัดลอกรูปภาพมาจากฉบับของวัดชีว้ประเสริฐและวัดลาด ความตอนท้ายบอกว่าพ่อหนูวัดพระรูป และพ่อแก้วบ้านไร่อ้อย มีจิตศรัทธาสร้างขึ้นจนสำเร็จในวันที่ 1 ธันวาคม 2464 ตรงกับรัชกาลที่ 6 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

5. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดบันไดทอง พระมัลลยฉบับนี้เป็นฉบับที่สวยงามและมีความสมบูรณ์มากอีกฉบับหนึ่งสันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 เพราะภาพจิตรกรรมบนหนังสือพระมัลลย รูปหนึ่งมีรูปคนธรรมดาเขียนด้วยอักษรอริยกะ ซึ่งเป็นตัวอักษรที่เกิดขึ้นในสมัยของพระองค์

6. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดขุนตรา ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่หอสมุดแห่งชาติสาขาพระนครศรีอยุธยา ต้นฉบับสมบูรณ์ น่าจะสร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 4 ระยะเวลาใกล้เคียงกับฉบับวัดบันไดทอง เพราะมีรูปคนธรรมดาเขียนด้วยอักษรอริยกะเหมือนกัน

7. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดมหาธาตุวรวิหาร มีอยู่ด้วยกัน 2 ฉบับ ฉบับแรกเก็บรักษาไว้ที่วัดมหาธาตุวรวิหาร ต้นฉบับอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ฉบับที่ 2 ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่ห้องหนังสือหายากและเอกสารโบราณ สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี ต้นฉบับไม่สมบูรณ์ ความตอนกลางขาดหายไปเป็นบางส่วน

8. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดไตรโลก ต้นฉบับอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ความตอนท้ายกล่าวถึงผู้เขียนว่า ล. เพ็ชรพิทยากุล เขียน สร้างเสร็จเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2468 ตรงกับรัชกาลที่ 6 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

9. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดโพธิ์ทิมณี ต้นฉบับมีความสวยงามและอยู่ในสภาพสมบูรณ์ สันนิษฐานว่าคงจะสร้าง ในราวรัชกาลที่ 4-5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

10. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดเทพประชุมมิตร เป็นหนังสือพระมัลลยรุ่นใหม่ ดังนั้นต้นฉบับจึงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ความตอนต้นมีคำอุทิศเขียนไว้ว่า นางพวง อุทิศให้นายอิม โคว์เพ็ชร

11. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดจันทาราม พระมัลลยกลอนสวดฉบับนี้มีสำนวนโวหารที่แตกต่างไปจากฉบับของวัดอื่นๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะมีการแต่งเติมเนื้อหาเข้าไปใหม่ แต่ยังคงรักษาเค้าเรื่องเดิมไว้ ความตอนท้ายกล่าวถึงผู้สร้างว่า พ่อทับ แม่พูน เป็นผู้สร้าง

12. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดใหม่ภูมิเจริญ สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2478 ตรงกับรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พระครูสีลวัชรคุณ อดีตเจ้าอาวาสเป็นผู้สร้าง

13. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดกุฎีดาว เป็นฉบับที่แปลกที่สุด คือ ไม่มีรูปจิตรกรรม

14. พระมัลลยกลอนสวดฉบับวัดพรหมวิหาร พระมัลลยกลอนสวดฉบับนี้มีสำนวนโวหารเหมือนกับฉบับวัดไตรโลกทุกประการ

พระมัลลยกลอนสวดฉบับเพชรบุรีทั้ง 14 ฉบับ จารด้วยตัวอักษรขอม ต่อมา พ.ศ. 2534 ผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี อดีตอาจารย์สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีได้นำต้นฉบับพระมัลลยกลอนสวดทั้ง 14 ฉบับ มาตรวจสอบชำระและปริวรรตเป็นภาษาไทยและอักษรไทยปัจจุบัน ซึ่งงานวิจัยนี้จะใช้วรรณกรรม กลอนสวดเรื่องพระมัลลยฉบับที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี ปริวรรตเป็นภาษาไทยและอักษรไทยปัจจุบัน เป็นต้นฉบับในการวิจัย

เนื้อความในพระมัลลยกลอนสวดฉบับเพชรบุรี เหมือนกับพระมัลลยฉบับอื่นๆ ที่ปรากฏในประเทศไทย คือ กล่าวถึงพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อว่าพระมัลลย มีอิทธิฤทธิ์เสมอด้วยพระมหาโมคคัลลาน์ เป็นผู้เมตตากรุณามากไปโปรดสัตว์นรกอยู่เสมอ และได้นำเรื่องความทุกข์ทรมานของเหล่าสัตว์นรกมาเล่าให้ญาติๆ ฟัง เพื่อให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ต่อมาท่านได้เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ ได้สนทนากับพระอินทร์ และได้พบพระศรีอารียะ ซึ่งพระศรีอารียะได้เทศนาให้พระมัลลยฟังว่าพระองค์จะเสด็จมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หลังจากศาสนาของพระสมณโคตมสิ้นสุดเมื่อมีอายุได้ 5000 ปี มนุษย์ผู้ใดประสงค์จะเกิดทันศาสนาของพระองค์ก็ให้เร่งทำบุญต่างๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยกำหนดวิธีดำเนินการวิจัยไว้ 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดเรื่องกรรม แนวคิดเรื่องนรก และภูมิหลังของวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี เพื่อนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย
2. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล รวบรวมวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี ที่ชำระและปริวรรตโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทร์ศิริ แทนมณี ทั้ง 14 ฉบับไว้
3. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล คือ วิเคราะห์สาเหตุแห่งผลกระทบที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์นรกจากกลุ่มตัวอย่างตามกรอบแนวคิดในการวิจัยที่กำหนดไว้ สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัย
4. ขั้นนำเสนอผลการวิจัย นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการเขียนแบบพรรณนาวิเคราะห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบสาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรกตามที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี ทั้งนี้ อาจนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปสอนเยาวชนรุ่นหลังให้ตระหนักในการทำความดี ละเว้นความชั่ว หรือนำไปใช้สอนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี ทำให้ทราบว่าผู้ที่เกิดเป็นสัตว์นรกนั้น เพราะกระทำความบาปต่างๆ อย่างร้ายแรงเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ บาบต่างๆ ที่ปรากฏมี 8 ประการ ดังนี้

1. โลก เบียดเบียน ช่มเหง รังแกผู้อื่น เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 1 คือ ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการฆ่า การเบียดเบียน [7]

ความจากวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกระทบที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า หญิงชายทั้งหลายเมื่อเป็นมนุษย์ หากมีความโลภ เบียดเบียน ช่มเหงผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อน ครั้นตายไปย่อมไปเกิดในนรก ทนทุกข์ทรมานด้วยการถูกไฟเผา ความว่า

หญิงชายทั้งหลายใด	ใจโลภล้นพันคนหนา
เบียดเบียนแลบีฑา	ช่มเหงท่านให้ทรพล
ผู้นั้นครั้นไปล่ปลิด	สิ้นชีวิตจากเมืองคน
ตกรรกอไฟเผาตน	เจ็บปวดร้อนใช้สามานย์

2. เบียดเบียนพระสงฆ์และแม่ชี ให้ได้รับความเดือดร้อน เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 1 คือ ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการฆ่า การเบียดเบียน [7]

ความจากวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกระทบที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า ผู้ใดเป็นผู้อุปถัมภ์ให้ข้าวให้น้ำแต่พระสงฆ์ แต่กลับใช้พระสงฆ์ไปทำเรื่องสวณไร่นา บงการพระสงฆ์ให้ไปหลอกล่อเอาทรัพย์ของผู้อื่น มาเป็นของตน ใช้พระสงฆ์ให้ไปดูแลสถานที่ ใช้แม่ชีจนเสียกิจพระวินัย ครั้นตายไปก็จะไปเกิดในโลหภูมิในนรก ทนทุกข์ทรมานด้วยการถูกต้มในหม้อเหล็กเป็นเวลาแปดหมื่นปี ดังความว่า

ผู้ใดเป็นผู้อุปถัมภ์	ให้เข้าน้ำแก่เจ้าไทยพลัน
ครั้นแล้วใช้เจ้าไทยนั้น	ทำเรื่องสวณแลไร่นา
เป็นกำลังแก่เจ้าไทย	ให้เจ้าไทยไปรังพา
ล่อลวงเอาทรัพย์เขามา	เอามากินเป็นอาหาร
ให้เข้าน้ำแก่เจ้าไทย	ใช้เจ้าไทยไปทำการ
ให้ทำกุฎิแลสถาน	แล้วกลับใช้เจ้าไทย
ใช้ชีมิจฉาจิต	ให้เสียกิจพระวินัย
ผู้นั้นครั้นตายไป	ตกรรกอไฟต้ม
หม้อเหล็กเคี่ยวต้มอยู่	ยืนเท่าถึงแปดหมื่นปี
บาปตนอันใช้ชี	ให้กินแล้วแลใช้สงฆ์

3. คำตีพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พระสงฆ์ สามเณร เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 4 คือ มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดเพ้อเจ้อ [7]

ความจากรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า ผู้ใดคำตีพ่อ แม่ ตลอดจน ปู่ ย่า ตา ยาย รวมถึงพระภิกษุ สามเณร ครั้นผู้นั้นตายไปก็จะต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก ขาดใช้บาปกรรมด้วยการถูก กงจักร พัดอยู่บนหัว ทนทุกข์ทรมานปางตายจนกว่าจะสิ้นพุทธรัตนศกัปปหนึ่ง ดังความว่า

ผู้ใดตีพ่อแม่	ปู่ย่าแก่แลตายาย
ตีคำสงฆ์ทั้งหลาย	ตีภิกษุแลเจ้าเณร
ผู้นั้นครั้นตายไป	ด้วยบาปกรรมแลนายเวร
บาปตีแม่แลตีเจ้าเณร	ให้ล้มลุกเป็นฉกรรจ์
กงจักรพัดหัวอยู่	สิ้นพุทธรัตนศกัปป
เพราะบาปใจอาธรรม์	ตีพ่อแม่แลตีสงฆ์

4. ตัดสินความไม่ยุติธรรม เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 2 คือ อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการลักทรัพย์ การฉ้อโกง [7]

ความจากรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า ผู้ใดตัดสินความด้วยใจไม่เป็นธรรม รับสินบน กลับคดีแพ้ให้ชนะ ที่ควรชนะกลับให้เป็นแพ้ ช่มชู้ลูกความให้เกรงกลัว ผู้นั้นครั้นตายไป ก็จะต้องทนทุกข์ทรมานที่ก่อไว้ โดยถูกกงจักรพัดหัวชั่วพุทธรัตนศกัปปหนึ่ง ต่อเมื่อพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมาบังเกิดขึ้นบนโลก จึงพ้นจากผลกรรมที่ทําไว้ ดังความว่า

ผู้ใดแลลับลับ	บังคับความมิเที่ยงตรง
ใจอาธรรม์มีดำรง	ทั้งสองข้างอันเขาผูกกัน
ได้สินจ้างยกชูไว้	ที่มีได้ให้ตกต่ำ
บังคับความมิเที่ยงธรรม์	กงจักรพันอยู่ทุกวัน
เลือดไหลออกซบซาบ	อาบเลือดอยู่ทั่วทั้งตน
เลือดไหลออกทุกเส้นขน	เพราะบาปบังคับความมิเที่ยงตรง
เลือดนั้นเนาเป็นหนอง	เนื้อพองทั้งตัวนั้น
บังคับความมิเที่ยงธรรม์	กินเนื้อเนาหนองตนเอง
กงจักรพัดหัวไว้	อดมิได้ร้องครางคราง
บังคับความลำเอียงเอง	กงจักรกรดพัดในหัว
มิแพ้ทำให้แพ้	ชุกค้ำรามข่มให้กลัว
กงจักรพัดในหัว	เพราะบังคับความมิเที่ยงธรรม์
กงจักรพัดหัวไว้	สิ้นพุทธรัตนศกัปป
มีตัวตีนมีอสัง	อยู่ระเรียมยืนมิตรง
เมื่อใดถึงกำเนิด	พระเจ้าเกิดแต่ละองค์
บังคับความมิเที่ยงตรง	คราที่นั้นจึงจะหาย

5. เป็นชู้กับเมียผู้อื่น เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 3 คือ กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทังสะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการประพฤติผิดในการล่วงเกินภรรยาสามีของผู้อื่น [7]

ความจากรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า ชายทั้งหลาย ผู้มากด้วยตัณหาราคะ เห็นภรรยาผู้อื่นรูปทรงโฉภา แล้วใช้เล่ห์กลล่อลวงมาเป็นชู้ตน ครั้นชายผู้นั้นตายไปจะต้องไปเกิดในนรก ทนทุกข์ทรมานด้วยการปีนต้นจิว และขาดใช้กรรมเป็นเวลาหนึ่งพันปี ดังความว่า

ผู้ใดใครทั้งหลาย	เป็นผู้ชายอันโสภา
มักมากด้วยตัณหา	ใจโลกลิ้นพันประมาณ
เมียว่านหน้าชุ่มซ้อย	หน้าเน่งน้อยงามนงคราญ
ใจร้ายไปเบียนผลาญ	ยุยงเอาด้วยเล่ห์กล
ผู้นั้นครั้นไปปล่ปลิด	สิ้นชีวิตจากเมืองคน

ไปขึ้นจิวัดเดีวตล
หนามจิวัดคย้งกรด
มักเมียท่านหนอมันว่าดี

ในไม่จิวกว่าพันปี
โดยโสฬสลีบหงองคูลี
หนามจิวัดยกทั่วทั้งตน

6. หญิงมักมากในกามคุณ ทำเสน่ห์ยาแฝด เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 1 คือ ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการฆ่า การเบียดเบียน และยังเปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 3 คือ กามเมสุมิจจาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการประพฤติดีในการล่วงเกินภรรยาสามีของผู้อื่น [7]

ความจากวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตกนรกข้อนี้ไว้ว่า หญิงมักมากราดตัณหา ทำเสน่ห์ยาแฝดให้ผัวรักผัวหลง หรือแอบเล่นชู้กับผู้อื่น แต่งตัวสวยงามเพื่อให้ชายเหลียว ต่อหน้าสามีทำตนเป็นมิตร ที่ดีลับหลังเป็นศัตรู เสแสร้งแกล้งมารยา คำว่าผัวเพื่อให้ผัวลูแก่อำนาจ หญิงดังนี้ครั้นตายไปก็จะต้องตกนรกรับผลกรรมตามที่ ตนก่อไว้ โดยจะต้องปีนต้นจิวและถูกยมบาลนำตัวไปแขวนห้อยหัวไว้ จากนั้นยมบาลก็จะเอาหอกแหลมทิ่มแทง แล้วเอาหอก ร้อยปาก ดังความว่า

หญิงใดใจมักมาก
ทำยาแฝดแล้วเรียนมนต์
พรางตัวมิให้รู้
แต่งตัวให้งามโสกา
ต่อหน้าผัวกระทำเป็นมิตร
แต่งแงให้ชายอื่นดู
ทำรักแล้วทำโกรธกริ้ว
สร้างให้แสร้งแกล้งทำ
หญิงนั้นครั้นวอดวาย
ขึ้นจิวยมบาลมา
ผูกแขวนเอาหัวลง
ยมบาลเอาหอกแทง
ต่อคำต่อตัดพ้อ
งอหมัดขึ้นเหนือหัว
ทำเคียดอยู่งังงก
แปรปรวนผวนไปมา
ยมบาลเอาหอกแทง
บาปทำยาแฝดแลเรียนมนต์
เขาจึงเอาหอกร้อยปาก
เอาหอกปักอกลง

มักเล่นราคด้วยตัณหา
ให้ผัวตนเมาตัณหา
ลักเล่นชู้เสพกามา
เพื่อจะให้ชายอื่นดู
ลับหลังคิดเป็นศัตรู
ลักเล่นชู้ซ่อนเงื่อนงำ
ชักหน้านิ้วให้ผัวยำ
ทำกลทกพกมารยา
หายชีวิตจากโลกา
รุมเอาหอกไล่ทิ่มแทง
เพราะหญิงนั้นมันใจแข็ง
เพราะบาปใจแข็งเล่นชู้เหนือผัว
บมียอโทษบมียากแล้ว
ยื่นสูงชะเง้อมพันเกศา
ทำกลทกพกมารยา
ให้ผัวลูอำนาจตน
บาปใจแข็งเล่นแสนกล
เขาจึงถูกเอาหัวลง
เพราะบาปมากมีชื้อตรง
เพราะใจร้ายซ่อนหลายใจ

7. เป็นผู้ใหญ่ข่มเหงผู้น้อย เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 1 คือ ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการฆ่า การเบียดเบียน [7]

ความจากวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตกนรกข้อนี้ไว้ว่า ผู้ใดเป็นผู้ใหญ่ปกครองผู้น้อย แล้วข่มเหงผู้น้อยให้เป็นทุกข์ เดือดร้อน หรือเป็นนายอำเภอโงกินที่ดิน เบียดเบียนทรัพย์สินของผู้น้อยมาเป็นของตน ครั้นผู้นั้นตายไปก็จะต้องไปเกิดในนรก ทนทุกข์ทรมานด้วยการถูกแผ่นดินอันเป็นแผ่นดินเหล็ก มีไฟลุกโชนเผาไหม้เข้าไปในท้อง จนดับ ไตไส้พุงขาดทะลักออกมา ดังความว่า

ผู้ใดเป็นผู้ใหญ่
ข่มเหงฝูงประชา
วัดไร่นาให้ล้าเลอ
บ่เอาแต่ย้อมเยา
ผู้นั้นครั้นตายไป
บาปข่มเหงฝูงประชา

เป็นนายไร่นาเยา
ผู้บุญน้อยให้อับเฉา
เจ้าอำเภอข่มเหงเอา
ผิดระบอบพระบัญชา
พิราลัยจากโลกา
แผ่นดินนั้นกลับเป็นไฟ

8. ตีมสุรา เปรียบเทียบได้กับศีลข้อที่ 5 คือ สุราเมระยะมัชชะ ปะมาทัฏฐานา เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ ซึ่งสอนให้เว้นจากการเสพสุรา สิ่งเสพติด [7]

ความจากรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี กล่าวถึงผลกรรมที่ทำให้ตนรกข้อนี้ไว้ว่า ผู้ใดตีมสุรา เนื่องนิตย ไม่สนใจในพระธรรมคำสอน ครั้นตายไปก็จะถูกยมบาลนำเอาน้ำแสบร้อนเทลงไปในคอจนไหม้เป็นรูทะลุออกมา ครั้นน้ำลงไปถึงอก ท้อง ไล่ และดับ อวัยวะดังกล่าวก็เปื่อยยุ่ยพังลง ดังความว่า

สัตว์หนึ่งใจทรุโหด	ใจเขลาโหดกินแต่น้ำเมา
บได้จะจำเอา	ธรรมพระเจ้าสั่งสอนใจ
ยมบาลเอาน้ำแสบ	อันเคี้ยวพลาญในกลางไฟ
เทลงกระบัดใจ	ปากนั้นก็เปื่อยพัง
น้ำแสบตกถึงคอ	คอไหม้พองเป็นมันย้ง
ถึงอกอกเปื่อยพัง	เป็นรูทะลุปรุออกมา
บาปเมื่ออยู่เป็นคน	ได้กินเหล้าแลเมาสุรา
อกทะลุปรุออกมา	เพราะบาปกินเหล้าแลเมามาย
น้ำแสบลงถึงไล่	ไล่นั้นขาดกระจัดกระจาย
ดับพุงเปื่อยทะลาย	เพราะบาปกรรมกินสุรา

อภิปรายและสรุปผล

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรก ตามที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรีว่ามีสาเหตุมาจากผลกรรมใด ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุแห่งการเกิดเป็นสัตว์นรกมีทั้งหมด 8 ประการ คือ 1) โลก เบียดเบียน ช่มเหง รังแกผู้อื่น 2) เบียดเบียนพระสงฆ์และแม่ชี ให้ได้รับความเดือดร้อน 3) ด่าตี พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พระสงฆ์ สามเณร 4) ตัดสินความไม่ยุติธรรม 5) เป็นชู้กับเมียผู้อื่น 6) หลงมกมากในกามคุณ ทำเสน่ห์ยาแฝด 7) เป็นผู้ใหญ่ช่มเหงผู้น้อย และ 8) ตีมสุรา ทั้งนี้จากการเปรียบเทียบกับศีล 5 ทำให้เห็นว่าผู้ที่เกิดเป็นสัตว์นรกนั้น คือ ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามศีล 5

จากการศึกษาเรื่องผลกรรมที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์นรก ตามที่ปรากฏในวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรี ผลที่ปรากฏออกมาเห็นได้ว่า ในตัวบทกล่าวถึงลักษณะของกรรมชั่วที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์นรกไว้หลายประการ ซึ่งผลแห่งการทำชั่วก็มีทั้งการกระทำชั่วทางกาย วาจา และใจ นอกจากนี้ในตัวบทยังกล่าวเน้นย้ำให้เห็นถึงความทุกข์ทรมาน ความน่ากลัว ความน่าสยดสยองของสัตว์นรกที่ได้รับโทษทัณฑ์ เหตุที่ต้องพรมนาในลักษณะนี้ นอกจากจะมุ่งหวังให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเห็นความทุกข์ทรมานอันมีอยู่ในอบายภูมิเป็นสำคัญแล้ว ยังมุ่งหวังให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเห็นว่าเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็ควรหมั่นสร้างบุญสร้างกุศล สวดมนต์ไหว้พระ เข้าถึงพระรัตนตรัย มุ่งกระทำความดี ไม่ลุ่มหลงอยู่ในความประมาท รู้จักให้ทานเนื่องนิตย [11] เมื่อทุกคนตั้งอยู่ในความไม่ประมาท มุ่งทำความดีเพราะตระหนักถึงผลแห่งการทำความชั่วว่าจะติดตามไปอีกหลายกัปหลายกัลป์ จึงส่งผลให้สังคมมีความสงบสุข [6] ทั้งนี้หากจะจัดระดับของกรรมที่ปรากฏจากตัวบทก็สามารถจัดได้ว่าเป็นกรรมในระดับอาสันนกรรม คือ กรรมใกล้ตายหรือกรรมจวนเจียน กรรมใกล้ดับจิต โดยหน้าที่สำคัญของอาสันนกรรม คือ นำผู้ที่ตายแล้วนั้นไปเกิด กล่าวคือ ถ้าอาสันนกรรมเป็นอกุศลกรรมก็จะนำผู้นั้นไปเกิดในทุกคติ คือ เป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย หรือสัตว์นรก ถ้าอาสันนกรรมเป็นกุศลธรรมก็จะนำผู้นั้นไปเกิดในสุคติ คือ เกิดเป็นมนุษย์ เทวดา หรือ พรหม [7]

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาวรรณกรรมกลอนสวดเรื่องพระมาลัยฉบับเพชรบุรีในหัวข้อผลบุญที่ทำให้ได้ขึ้นสวรรค์
2. ควรมีการศึกษาเรื่องการเมืองการปกครองท้องถิ่นที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องพระมาลัย โดยใช้สำนวนต่างๆ ที่มีในท้องถิ่นเป็นตัวบทในการศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- [1] นางเยาว์ ชาญณรงค์. วัฒนธรรมและศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2553.
- [2] สนิท ตั้งทวี. วรรณคดีและวรรณกรรมพุทธศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์; 2527.
- [3] พระราชวรมณี (ประยูร ปยุตโต). พจนานุกรมพุทธศาสน์ฉบับประมวลศัพท์. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์; 2527.
- [4] ชัยวัฒน์ อุตพัฒน์ และทวี ผลสมภพ. หลักพุทธศาสนา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2550.
- [5] น้อมนิง วงศ์สุทธิธรรม. วรรณคดีสุโขทัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2549.

- [6] รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. อธิปถวรกรรมกรรมต่างประเทศที่มีต่อวรรณกรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2559.
- [7] ลักษณะวัด ปาละรัตน์. พระพุทธศาสนาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2560.
- [8] พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต). กรรมและนรกสวรรค์สำหรับคนรุ่นใหม่. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม; 2538.
- [9] ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด; 2556.
- [10] จันทร์ศิริ แทนมณี, ผู้ปริวรรต. พระมาลัยกลอนสวดฉบับเพชรบุรี. เพชรบุรี: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรี; 2534.
- [11] อุดมพร คัมภีรานนท์. การศึกษาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในเรื่องพระมาลัยคำหลวง. [วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย; 2551.